

[Indenrigsministeren.]

gaa, og deri er jeg for min Part fuldkommen enig. Det er hævet over enhver Tvivl, at en vis Centralisation, her endda ogsaa en ret skrap Centralisation, vil fremme Smitteopsporingsarbejdet, og det er ogsaa givet, at det vil blive billigere for Statskassen, navnlig hvor Talen er om Betaling for Medicin, end hvis man giver los og siger, at alle Læger kan behandle for Sygdommen. Jeg gør her opmærksom paa, at der ikke er Tale om, at Staten skal betale Udgifterne til Læger eller Medicin, naar det smittefarlige Stadium er ophørt.

Til det ærede Medlem Fru Petra Petersen skal jeg blot sige, at naturligvis kan man i Udvalget drøfte Spørgsmaalet om, hvorvidt de saakaldte Socialhjælpere kan være Lægerne behjælpelige i deres Arbejde, men der kan efter min Mening ikke være Tale om, at de paa nogen Maade eller paa noget Punkt kan træde i Stedet for Politiet. Politiets Opgave i denne Forbindelse er ikke at være Smitteopsporere. Kun hvis Smittebæreren ikke vil møde frem, skal Politiet tvangsfremstille ham, og hvis de af Sygdom angrebne Personer ikke vil lade sig indlægge paa Sygehus, bliver det Politiets Sag at tvangsindlægge dem.

Det ærede Medlem Hr. Kristian Nygaard var inde paa Spørgsmaalet om, hvorvidt det var Alkoholen eller eventuelt Tyskerne, der var den direkte Aarsag til Sygdomskurvens Stigning. Det ved jeg naturligvis ikke, men begge Dele, baade dette, at man i overhaandtagende Grad gik med Tyskerne, og at man vel ogsaa i overhaandtagende Grad nyder Alkohol, er Udtryk for det moralske og sædelige Forfald, vi er inde i, og, som jeg allerede har sagt, der kan ikke være Tale om at lovgive paa dette Omraade. Endvidere talte det ærede Medlem Hr. Kristian Nygaard om, hvorvidt der skulde være Pligt til at oplyse ikke alene, hvem en Patient er smittet af, men ogsaa, hvem han eller hun eventuelt kan have smittet. Jeg ser meget vel, at det kunde være en Fordel, at der var Pligt til begge Dele. Udvalget har ogsaa været inde paa denne Tanke, men naar det er meget tilbage derfor, er det, fordi det er en almindelig Retsregel i Danmark, at en Person ikke har Pligt til, end ikke over for Retten, at oplyse om en Forbrydelse, han kan have begaaet, og ud fra denne Retsregel vil det ikke være muligt at gennemføre Pligten til at oplyse, hvem man kan have smittet.

Til det ærede Medlem Hr. Arne Sørensen skal jeg kun sige, at jeg finder det

ganske naturligt og rimeligt, at Staten, det offentlige, betaler for Behandlingen, saa længe Sygdommen er paa det smittefarlige Stadium. Saa længe ligger der nemlig en Samfundsinteresse bag. Men naar det smittefarlige Stadium er overstaaet, maa det være med denne som med andre Sygdomme, at saa bliver det vedkommende Persons egen Sag, om han vil behandles og i hvor høj Grad. Dette med Bestemmelsen om, at det offentlige kun yder Betaling, saa længe det smittefarlige Stadium er inde, kommer, saa vidt jeg kan se, ikke til at kollidere med det af det ærede Medlem omtalte Cirkulære, idet der udtrykkelig i dette Cirkulære gøres opmærksom paa, at det smittefarlige Stadium for Syfilis først er forbi efter 3 Aars Forløb efter Infektionens Indtræden.

Angaaende det ærede Medlem Hr. Heilesens Bemærkninger kan jeg vist henholde mig til, hvad jeg allerede har udtalt over for det ærede Medlem Fru Erna Sørensen og det ærede Medlem Hr. Kristian Nygaard.

Første Næstformand (Arnth Jensen): Det ærede Medlem Fru Erna Sørensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Erna Sørensen: Jeg kan ikke se, at de Forslag, jeg er kommet med, vil ødelægge den Centralisering, som indeholdes i nærværende Lovforslags Bestemmelser, idet jeg selvfølgelig mener, at den praktiserende Privatlæge maa være underkastet de samme Regler som den visiterende Læge, altsaa at skulle give fornøden Indberetning til Embedslægen, saaledes som det er foreskrevet i § 9 og de følgende Paragraffer. Jeg synes, denne Ændring er saa meget mere nødvendig, hvis man ændrer § 9, Stk. 2, og § 10, Stk. 2, saaledes at der kommer til at staa „skal“ i Stedet for „kan“, som der nu staa. I et saadant Tilfælde vil det netop blive en stor Opgave for Lægen i Forening med Forældrene og Barnet at hjælpe, træffe Aftale. Her tror jeg, den private Læge vil have en meget bedre Indflydelse og meget bedre vil kunde klare det opstaaede Dilemma end en visiterende Læge eller Embedslæge, som ikke tidligere har kendt Patienten.

Første Næstformand (Arnth Jensen): Det ærede Medlem Hr. Alfred Andreassen har Ordet for en kort Bemærkning.

Alfred Andreassen: Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Fru Elin Appel, at